

[Grove]

fornuftig landbrugspolitik, hvis det var det, den nye regering lagde op til.

Hvis vi tænker en 3-4 år tilbage, da ønskede man at styrke landbruget. Man nedsatte i 1975 en kommission til at kulegrave landbrugets vilkår. Allerede i 1976, inden kommissionen kom med sin betænkning, proklamerede socialdemokratiet under store håndbevægelser, at nu skulle vi have en 3 pct.s forøgelse af den animalske produktion, og det var også det, der blev resultatet af kommissionens betænkning, den anbefalede de samme 3 pct. Man kunne næsten fristes til at tro, at socialdemokratiet havde læst betænkningen, inden vi andre fik den.

På den baggrund indledte socialdemokratiet sin store charmeoffensiv over for landbruget. Nu skulle der ske noget. Nu skulle der sættes gang i det hele. Man iværksatte selvfølgelig en typisk socialdemokratisk tilskudspolitik, tilskud til lån osv., tilskud til dræning og til vanding og til småskove osv. Det kan også være fornuftigt at opmuntre et erhverv igennem tilskud. Vi gik selv ind for disse ordninger, fordi vi syntes, det var ret og rimeligt at få gang i landbruget. Men dér kommer forskellen på socialdemokratiet og os. De tror, at sådan nogle tilskudsordninger er noget, der skal løbe videre i lang tid. Vi ser hellere, at man får et erhverv i gang og så giver det en mulighed for, når det er kommet godt i gang, at klare sig selv.

På grundlag af denne tilskudspolitik lokkede man mange unge landmænd til store investeringer, til øget animalsk produktion. De påtog sig samtidig gerne en lang arbejdstid. På grundlag af den politik fik man også landbruget til at investere i følgeindustriene, i slagterier, i mejerier, og skaffede, som landbrugsministeren selv nævnedes det her, mange nye arbejdspladser. Man skaffede en stor valutaindtjening. Landbruget levede op til forventningerne. Målsætningen blev opfyldt. Landbruget opfyldte sin del af aftalen. Det nævnedes landbrugsministeren også meget pænt her i dag, og han er endda også blevet citeret for sin artikel i Aktuelt.

Alt godt så længe. Men se, nu skruer man tommelskruerne på landbruget. Nu skal de betale. Man kommer først med en særskat på 400 mill. kr. Man bruger en meget tynd begrundelse om devalueringsevinst. Derudover pålægger man landbruget en formuebeskatning, der også rundt regnet er på 400 mill.

kr. Man fjerner investeringsfradraget, det koster landbruget 50 mill. kr. Man har igen den devaluering, man foretog, forøget landbrugets udenlandske gæld med andre 350 mill. kr., og den renteforøgelse, som følger deraf, omkring 50 mill. kr., kan vi jo lægge oveni. Og oven i det hele kan vi så lægge de tal, som devalueringen af det grønne pund og liren giver. Alt i alt får landbruget nu en regning, der ligger imellem 1.000 og 1.500 mill. kr. Man tapper et erhverv for kapital i allerhøjeste grad. Man pålægger derigennem erhvervet nye lån, nye renteudgifter og endnu dårligere muligheder for at overleve.

Det gør man på et erhverv, som i forvejen har en lav indtjening. Nu skal jeg ikke komme ind på alle de tal. Jeg kan bare nævne fra det bilag, der er udleveret til skatteudvalget, at man har regnet ud, at landbrugets timeløn er ca. 27 kr. i timen i 1977-78. I samme bilag står det højt og tydeligt, at i 1978-79 må man regne med en nedgang i denne timeløn på omkring 6 pct. Til sammenligning vil regeringen i sin helhedsplan give Thomas Nielsen en lønfremgang på 7 pct., og for at han ikke skal blive sur, skal han oven i handelen have ØD. Det viser vel ganske tydeligt forskellen i den måde, man behandler landbruget og en del af det øvrige samfund på.

Den socialdemokratiske ordfører nævnedes en rød tråd i valgkampen. Ja, rød er den i hvert fald. Den er socialistisk. Man siger, at de brede skuldre skal bære de største byrder. Det kan vi alle blive enige om. Men hvorfor skal de så ikke gøre det? I dette tilfælde er det så typisk et lavtlønsområde, der bliver pålagt en kolossal ekstra udgift. De har i forvejen en lav timeløn, nu skal de betale imellem 1.000 og 1.500 mill. kr. mere, og det vil sige, at deres fortjeneste bliver endnu lavere. Det er ikke det, vi forstår ved at lade de brede skuldre bære de største byrder, men det er nok et tegn på den tiltagende utroværdighed, der er omkring socialdemokratiets politik. Det er vel også derfor, landbrugets ledere er meget forsigtige med hensyn til fremtidige forhandlinger med socialdemokratiet, ligesom mange andre vil være det, for man kan efterhånden ikke tro på deres politik. En ting er sikkert: socialdemokratiet fører en meget kortsigtet økonomisk politik, men måske en langsigtet socialistisk politik.